

PLAFÓ 1.- PREMSA I DICTADURA: L'ABAT ESCARRÉ A LE MONDE

Conté les dades biogràfiques de l'abat Aureli M. Escarré, que va néixer el 15 d'abril del 1908 a L'Arboç (Baix Penedès) i va morir a Barcelona el 21 d'octubre del 1968. Estan acompanyades de les dades més significatives del context català d'aquella època: Nova Cançó, Òmnium Cultural, Edicions 62, Se'n va anar interpretada per Raimon, manifestació de capellans a la via Laietana etc.

PLAFÓ 2.- FORÇA I CONTUNDÈNCIA DE LES DECLARACIONS

Conté les declaracions, traduïdes al català, que l'abat Escarré va fer al rotatiu francès *LE MONDE* el 14-11-1963.

PLAFÓ 3.- EL PERIODISTA JOSÉ ANTONIO NOVAIS

Conté les dades biogràfiques del periodista autor de l'entrevista que era el corresponal de *LE MONDE* a Madrid. També un article de l'exdirectora del rotatiu francès, Natalie Nougayrède, sobre la personalitat del periodista i els valors del diari.

PLAFÓ 4.- LA REPERCUSSIÓ EN ELS MITJANS

Conté la reacció dels principals diaris francesos, italians, alemanys, anglesos i nord-americans que es van fer ressò de la primera crítica d'una autoritat de l'Església catòlica al règim franquista.

PLAFÓ 5.- REACCIONS EN EL MÓN INTEL·LECTUAL I ECLESIASTIC

Conté la reacció d'un grup d'intel·lectuals catalans encapçalats per Salvador Espriu a favor de l'abat Escarré i la reacció contrària a les declaracions de l'abat Pérez de Urbel, de la comunitat benedictina del Valle de los Caídos, servidor de la política franquista.

PLAFÓ 6.- FORÇAT EXILI I ENTERRAMENT MULTITUDINARI

Conté l'explicació que l'abat es va veure obligat a abandonar Montserrat restant a Vilbobone, a prop de Milà on va seguir amb la seva actitud de crítica al règim i de contactes amb l'oposició política. No se li va permetre retornar a Catalunya fins el 1968, poc abans de morir el 21 d'octubre d'aquell any.

L'enterrament va ser una mostra d'adhesió i manifestació popular que la dictadura no va poder evitar.

PLAFÓ 7.- EL SEGUIMENT POLICIAL DE L'ABAT DESPRÉS DE LES DECLARACIONS

Conté reproducció de documents que expliquen que el monestir de Montserrat i especialment l'Abat van ser objecte de seguiment constant per part dels Serveis d'Informació de la policia i l'exèrcit franquista. Es va estrènyer des del distanciament de l'abat Escarré del règim el 1958 i especialment des de les declaracions al diari *LE MONDE*. El control abastava totes les accions de suport a l'Abat fins i tot censurar el sermó radiat de la Missa del gall de 1963.

PLAFÓ 8.- CREMA DEL CASAL DE MONTSERRAT

Explica que la reacció del règim franquista a les declaracions de l'Abat va ser l'incendi per part d'un suposat grup d'incontrolats feixistes, del casal de Montserrat on s'acollien agrupaments d'escoltes sota la protecció de l'abat Escarré. Era una revenja i un intent de la Falange d'intentar atacar l'escoltisme català que prenia el monopoli que tenia com a única organització juvenil de la dictadura.

PLAFÓ 9.- "LA MANIFESTACIÓ DEL SILENCI"

Els atacs del règim a l'abat Escarré provocaren moltes mostres d'adhesió popular de grups d'oposició al règim franquista. Una d'elles fou la convocatòria d'una manifestació del silenci a Montserrat el dia 1 de maig de 1964, en homenatge a les víctimes dels "25 anys de pau" als quals es referia la propaganda del règim, que en les seves declaracions l'abat havia titllat de "25 anys de victòria".